

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 29 maja 2013 r.

DOLiS/DEC- 595/13/33662,33665,33668

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 23 ust. 1 pkt 5 i art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana C.P. o ponowne rozpatrzenie sprawy jego skargi na przekazanie jego danych osobowych przez P. S.A. na rzecz U. S.A., dla której obsługę wierzycelności prowadzi U. Sp. z o.o., rozstrzygniętej decyzją administracyjną Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 22 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-52/13/3775,3777,3778), odmawiającą uwzględnienia wniosku,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana C.P., zwanego dalej Skarżącym, na przekazanie jego danych osobowych przez P. S.A., zwaną dalej P., na rzecz U. S.A., dla której obsługę wierzycelności prowadzi U. Sp. z o.o., zwana dalej U. Skarżący wniósł o „(...) przeprowadzenie kontroli a następnie wydanie decyzji GIODO w zakresie usunięcia uchybień, zabezpieczenie danych, zastosowanie środków zabezpieczających dane oraz skorzystania z uprawnień wynikłych z art. 19 ustawy o ochronie danych osobowych”. Skarżący wskazał: „(...) Począwszy od [...] marca 1997 roku byłem klientem P., jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą C. Klauzule umowy nie zawierały zgody na ujawnianie osobom trzecim danych osobowych beneficjenta umowy. (...) W roku 2004 umowa z P. Sp. z o.o. została rozwiązana, a następnie otrzymałem zawiadomienie z dnia [...] marca 2007 roku o podpisaniu umowy przelewu wierzycelności wobec C. na rzecz U. S.A. (...) Oprócz danych publicznych identyfikujących przedsiębiorcę, określonych w załączonym wpisie do ewidencji działalności gospodarczej oraz w bazie REGON oraz danych identyfikujących wierzycelność Pozwany [P.] przekazał zagranicznej firmie windykacyjnej informacje poufne, na które w żaden sposób nie wyraziłem zgody, a mianowicie numer NIP, PESEL oraz numer dowodu osobistego. (...) Tym samym bezspornym jest, iż w okresie trwania umowy z P., która została rozwiązana w roku 2004 ale także i w okresie do [...] marca 2007 roku, kiedy to moje dane osobowe zostały ujawnione

osobom trzecim, mój osobisty numer NIP, PESEL oraz numer dowodu osobistego nie były publicznie dostępne W związku z powyższym doszło do naruszenia przez P. S.A. tajemnicy telekomunikacyjnej chronionej w oparciu o art. 161 i art. 159 prawa telekomunikacyjnego”.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające,

w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

- 1) Skarżący był klientem P. od 1997 do 2004 r. Pismem z dnia [...] października 2004 r. Spółka rozwiązała ze Skarżącym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem natychmiastowym w związku z zaległością na koncie abonenckim.
- 2) Pismem z dnia [...] marca 2007 r. Spółka poinformowała Skarżącego o przelewie wierzytelności na rzecz U. S.A. Przelew wierzytelności nastąpił na podstawie art. 509 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.), zwanej dalej Kc, zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).
- 3) P. w wyjaśnieniach złożonych w sprawie jako podstawę przekazania danych osobowych Skarżącego firmie windykacyjnej wskazała art. 509 Kc, art. 16 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.) oraz § 9 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 95, poz. 798 ze zm.) [obecnie: rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 68, poz. 360 ze zm.) – przyp. GIODO]. Spółka podkreśliła: „(...) aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona i zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Chodzi tu głównie o oznaczenie stron tego stosunku (...) W tym przypadku, na wierzytelność składały się poszczególne faktury VAT oraz Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dlatego też do przeniesienia wierzytelności przez P. firmie windykacyjnej niezbędne było przekazanie numeru identyfikacji podatkowej Skarżącego”.
- 4) U. w udzielonych wyjaśnieniach podała, że prowadzi działania windykacyjne wobec C. U. wskazała, że pozyskała dane osobowe Skarżącego od U. S.A. (Wierzyciel) na mocy umowy o świadczenie usług windykacyjnych i zarządzania portfelem wierzytelności, zawartej dnia [...] marca 2007 r. Jak wyjaśniono: „Zgodnie z § 3,4 i 5 Umowy, Spółka [U.] zobowiązała się do wykonywania na rzecz Wierzyciela, w stosunku do Dłużników, w tym w stosunku do C., usług windykacyjnych oraz do dokonywania czynności związanych z zarządzaniem powierzonym jej portfelem wierzytelności wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nabytych przez Wierzyciela od P. S.A. (zwanej dalej Operatorem), na podstawie Umowy z dnia [...] marca 2007 r. Dokonana cesja wierzytelności pieniężnych znajduje umocowanie w art. 509 i następnych Kodeksu Cywilnego”. U. wyjaśniła, że na podstawie § 11 ww. umowy „wierzyciel

jako administrator danych osobowych, na podstawie art. 31 ustawy, powierzył Spółce przetwarzanie danych osobowych Dłużników w celu windykacji należności pieniężnych, czyli wyegzekwowania wykonania umów, na podstawie których Dłużnicy zobowiązani są do zapłaty określonych kwot na rzecz Operatora, w którego prawa wstąpił obecny Wierzyciel”. U. aktualnie przetwarza dane osobowe Skarżącego w zakresie: firma prowadzonej działalności gospodarczej, imię i nazwisko Skarżącego, data urodzenia, numer ewidencyjny PESEL, numer dowodu osobistego, adres zamieszkania lub zameldowania (kod, miasto, ulica), numer telefonu.

Po przeprowadzeniu w sprawie postępowania wyjaśniającego Generalny Inspektor decyzją administracyjną z dnia 22 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-52/13/3775,3777,3778) odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego. Decyzja została mu doręczona dnia [...] stycznia 2013 r.

Dnia [...] stycznia 2013 r. (w terminie) do Biura GODO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy jego skargi rozstrzygniętej ww. decyzją. Skarżący zarzucił GODO „niesłuszne twierdzenie”, że przesłanką przekazania danych był art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej też ustawą. Według Skarżącego „doszło do naruszenia tajemnicy telekomunikacyjnej chronionej w oparciu o art. 161 i art. 159 prawa telekomunikacyjnego. (...) wskutek braku zgody skarżącego, na ujawnienie osobom trzecim publicznie niedostępnych danych osobowych – NIP, nr dowodu osobistego doszło do złamania przepisów prawa telekomunikacyjnego co implikuje zasadnością twierdzenia, iż P. S.a. dopuścił się czynu niedozwolonego. (...) przeniesieniu wiarytelności na rzecz osoby trzeciej musi być powiązana ze zgodą dłużnika na przekazywanie jego danych osobowych osobie trzeciej. (...) P. S.A. winien uzyskać wyraźną zgodę Skarżącego na ujawnienie PUBLICZNIE NIEDOSTĘPNYCH danych osobowych osobie trzeciej – nabywcy wiarytelności. (...) Przelew wiarytelności winien być powiązany z przekazaniem danych osobowych dłużnika, ale tylko danych publicznie dostępnych lub też danych na które dłużnik wyraził zgodę, tym bardziej, iż prawo telekomunikacyjne przewiduje silniejszą ochronę w zakresie ochrony danych osobowych (art. 159, art. 161)” [pisownia zgodna z oryginałem – przyp. GODO].

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji z dnia 22 stycznia 2013r. (znak: DOLiS/DEC-52/13/3775,3777,3778) jest prawidłowe. Argumenty zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają konieczności zmiany tej decyzji.

Na wstępie ponownie należy zaznaczyć, że postępowanie administracyjne prowadzone przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych służy kontroli zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ich ochronie i jest ukierunkowane na wydanie decyzji administracyjnej na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Przepis ten stanowi, że w przypadku naruszenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: 1) usunięcie uchybień, 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, 6) usunięcie danych osobowych.

Powtórzyć należy, że a podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych dokonał oceny legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącego, natomiast nie badał kwestii istnienia lub nieistnienia wiarygodności wobec Skarżącego z tytułu zadłużenia widniejącego na jego koncie abonenckim ani słuszności i zakresu dochodzonych wobec niego roszczeń cywilnoprawnych. Takie sprawy, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), są sprawami cywilnymi i powinny być rozpatrywane w postępowaniach prowadzonych przez sądy powszechne. Organ do spraw ochrony danych osobowych, działając na podstawie i w granicach ustawowych kompetencji przyznanych mu ustawą, badał, czy u podstaw przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez ww. spółki znajduje się którakolwiek z przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych określonych w art. 23 ust. 1 ustawy. W myśl tego przepisu przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy: 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych, 2) jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy, na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Katalog ww. przesłanek jest zamknięty, każda ma charakter autonomiczny i niezależny, co oznacza, że co do zasady są równoprawne, dlatego spełnienie co najmniej jednej z nich stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. W konsekwencji zgoda osoby, której dane dotyczą, nie jest jedyną podstawą przetwarzania danych osobowych, bo proces ten będzie zgodny z ustawą również wtedy, gdy administrator danych wykaże spełnienie innej z ww. przesłanek.

Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, że podstawę udostępnienia danych osobowych Skarżącego przez P. na rzecz U. S.A. stanowił art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, a do legalności tego udostępnienia zgoda Skarżącego nie była wymagana. Natomiast U. pozyskała dane osobowe Skarżącego od U. S.A. w drodze powierzenia na podstawie art. 31 ustawy.

Podkreślenia wymaga, że ustawa o ochronie danych osobowych reguluje nie tylko status administratora danych, lecz również innych podmiotów, które mogą przetwarzać dane osobowe w imieniu i na rzecz tego administratora. Art. 31 ustawy upoważnia administratora danych do powierzenia, w drodze zawartej w formie pisemnej umowy przetwarzania tych danych innemu podmiotowi. Gdy administrator danych skorzysta z tego upoważnienia, dochodzi do zlecenia „na zewnątrz” przetwarzania danych. Podmiot, któremu administrator powierzył przetwarzanie danych, może je jednak przetwarzać wyłącznie w zakresie i celu określonych w umowie (art. 31 ust. 2 ustawy), jest obowiązany przed rozpoczęciem przetwarzania danych podjąć środki zabezpieczające zbiór danych, o których mowa w art. 36-39 ustawy, i spełnić wymagania określone w przepisach, o których mowa w art. 39a ustawy. W zakresie przestrzegania tych przepisów ww. podmiot ponosi odpowiedzialność jak administrator danych (art. 31 ust. 3 tej ustawy). Wg art. 31 ust. 5 ustawy do kontroli zgodności przetwarzania danych przez podmiot, któremu powierzono dane, z przepisami o ochronie danych osobowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 14-19 ustawy.

Ponownie wskazać należy, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że wg § 4 pkt 4 umowy z dnia [...] marca 2007 r. o świadczenie usług windykacyjnych i zarządzania portfelem wiarygodności „U. zobowiązuje się do wykonywania na rzecz Wierzyciela [U. S.A.]

Usług Windykacyjnych dotyczących Wierzytelności do czasu, gdy zostanie, według obiektywnych kryteriów uznane, iż uzyskanie jakiegokolwiek spłaty z tytułu tej Wierzytelności jest niemożliwe”. Natomiast według § 4 pkt 5 ww. umowy: „W związku z powierzeniem U. wykonywania na rzecz Wierzyciela Usług Windykacyjnych, Wierzyciel upoważnia niniejszym U. do skierowania do P. wniosku o wydanie U. oryginałów umów oraz innych dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności lub podpisanego przez upoważnione do reprezentowania P. osoby zaświadczenia P. potwierdzającego istnienie Wierzytelności, jak również, o ile takie istnieją, oryginału umów prawnych zabezpieczeń Wierzytelności zabezpieczających spłatę Wierzytelności”.

Powyższe działania P., realizowane za pośrednictwem U., były dopuszczalne na mocy art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy za prawnie usprawiedliwiony cel uważa się dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej przez administratora danych działalności gospodarczej. W takim przypadku przetwarzanie danych jest procesem legalnym i nie stanowi nieuprawnionego udostępnienia danych przez ich administratora innemu podmiotowi.

Zasadność powyższego stanowiska potwierdza wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 czerwca 2005 r. (sygn. akt I OPS 2/05) orzekającego w składzie 7 sędziów, w którym NSA wskazał, że „za prawnie usprawiedliwiony cel, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy już sama ustawa uznaje dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy)”.

Odnosząc się do podtrzymanego przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzutu naruszenia przez P. tajemnicy telekomunikacyjnej, obowiązującej spółkę jako operatora telekomunikacyjnego, powołać należy przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz.1800 ze zm.). Stosownie do art. 159 ust. 1 pkt 1 tej ustawy tajemnica telekomunikacyjna obejmuje m.in. dane dotyczące użytkownika (ust. 1 pkt 1). Wg ust. 2 tego przepisu zakazane jest zapoznawanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu, chyba że: 1) będzie to przedmiotem usługi lub będzie to niezbędne do jej wykonania; 2) nastąpi za zgodą nadawcy lub odbiorcy, których dane te dotyczą; 3) dokonanie tych czynności jest niezbędne w celu rejestrowania komunikatów i związanych z nimi danych transmisyjnych, stosowanego w zgodnej z prawem praktyce handlowej dla celów zapewnienia dowodów transakcji handlowej lub celów łączności w działalności handlowej; 4) będzie to konieczne z innych powodów przewidzianych ustawą lub przepisami odrębnymi. Wg ust. 3 ww. przepisu z wyjątkiem przypadków określonych ustawą, ujawnianie lub przetwarzanie treści albo danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną narusza obowiązek zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej.

Stosownie do art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego z zastrzeżeniem ust. 2, treści lub dane objęte tajemnicą telekomunikacyjną mogą być zbierane, utrwalane, przechowywane, opracowywane, zmieniane, usuwane lub udostępniane tylko wówczas, gdy czynności te, zwane dalej "przetwarzaniem", dotyczą usługi świadczonej użytkownikowi albo są niezbędne do jej wykonania. Przetwarzanie w innych celach jest dopuszczalne jedynie na podstawie przepisów ustawowych. Takim przepisem jest art. 164 Prawa telekomunikacyjnego, według którego dane użytkowników końcowych mogą być przetwarzane w okresie obowiązywania umowy, a po jej

zakończeniu w okresie dochodzenia roszczeń lub wykonywania innych zadań przewidzianych w ustawie lub przepisach odrębnych.

W świetle powołanych przepisów Prawa telekomunikacyjnego stwierdzić należy, że ustawa ta daje podstawę do przyjęcia, że przetwarzanie danych osobowych w celu realizacji umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a po jej wygaśnięciu w celu dochodzenia roszczeń jest zgodne z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych.

Odnosząc się do zarzutu przetwarzania przez P. danych osobowych Skarżącego w zakresie numeru NIP i nr dowodu osobistego, powołać należy art. 161 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, według którego dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest uprawniony do przetwarzania następujących danych dotyczących użytkownika będącego osobą fizyczną: 1) nazwisk i imion; 2) imion rodziców; 3) miejsca i daty urodzenia; 4) adresu miejsca zamieszkania i adresu korespondencyjnego jeżeli jest on inny niż adres miejsca zamieszkania; 5) numeru ewidencyjnego PESEL - w przypadku obywatela Rzeczypospolitej Polskiej; 6) nazwy, serii i numeru dokumentów potwierdzających tożsamość, a w przypadku cudzoziemca, który nie jest obywatelem państwa członkowskiego albo Konfederacji Szwajcarskiej - numeru paszportu lub karty pobytu; 7) zawartych w dokumentach potwierdzających możliwość wykonania zobowiązania wobec dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych wynikającego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Katalog ww. danych jest zamknięty. Jak wskazuje się w doktrynie: „(...) dostawcy usług telekomunikacyjnych pozostawione jest określenie, jakie dokumenty potwierdzają możliwość wykonania zobowiązania użytkownika wobec dostawcy usług telekomunikacyjnych, których to dokumentów dotyczy art. 161 ust. 2 pkt 7” (Krzysztof Kawalek – „Komentarz do art. 161 ustawy Prawo telekomunikacyjne” w: Rogalski M. (red.), Kawalek K. – „Prawo telekomunikacyjne. Komentarz”, LEX, 2010). W niniejszej sprawie P. w wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi powołała się na § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (które obowiązywało do dnia 30 listopada 2008 r.). W myśl tego przepisu faktura stwierdzająca dokonanie sprzedaży powinna zawierać co najmniej: 1) imiona i nazwiska lub nazwy bądź nazwy skrócone sprzedawcy i nabywcy oraz ich adresy; 2) numery identyfikacji podatkowej sprzedawcy i nabywcy, (...).

Wobec powyższego za chybiony należy uznać zarzut Skarżącego, że na udostępnienie danych Skarżącego w zakresie numeru NIP i numeru dowodu osobistego przez P. firmie windykacyjnej wymagana była jego zgoda.

Generalny Inspektor podtrzymuje stanowisko, że obecnie P. przetwarza dane osobowe Skarżącego na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów, tj. w związku z toczącym się postępowaniem przed Sądem Najwyższym z powództwa Skarżącego. Natomiast U. Sp. z o.o. przetwarza ww. dane na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionego celu, jakim jest dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Po dokonaniu powtórnej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje stanowisko zajęte w decyzji administracyjnej z dnia 22 stycznia 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-52/13/3775,3777,3778).

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 i art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).